

ningen og paa den anden den personlige noble Gændling, lad os respectere begge. Dels, lad os respectere ogsaa Modstanderes Overbeviisning, saalænge vi ikke have kunnet gennemføre den Lov, for hvilken deres Overbeviisning skal bære sig.

J. Christensen: Da den ærede Forslagsstiller (B. Christensen) har undret sig meget over, at jeg som Fæstebonde ikke kunde følge ham i hans Forslag, skal jeg tillade mig nærmere at forklare min Stilling til Sagen. Hvad angaaer Duffet om at faae dette Forhold ordnet, da nærer jeg det lige saa stærkt som han, og hvorledes skulde det vel være andet, end at jeg skulde ønske et saadant Forhold som Fæsteforholdet løst? Det kunde aldrig falde mig ind ikke at ønske et Forhold ordnet, hvis Ordning vil være til Gavn for Folket og Landet i Almindelighed. At jeg ikke kunde følge ham i hans Forslag, har allerede sin Grund i, at dette Forslag, der har været saa tidt for her i Rigsdagen, aldrig har kunnet vinde Regeringens Billigelse, hvorved jeg er kommen til at tænke, at der dog er endeel Ting, som gjøre, at det ikke kan gaae igjennem. Jeg maa jo ikke gaae ind paa Forslaget i dets Enkeltheder og skal naturligvis ogsaa afholde mig derfra, jeg skal kun i Almindelighed udtale min Tanke. Det fremgik jo af hvad den høitagtede Minister ved første Behandling udtalte, at Loven paa ingen Maade vilde kunne gaae igjennem. Jeg antog altsaa, at det var at gaae Sagen, at man fremkom med en motiveret Dagsorden, hvort man udtalte sig bestemt paa om Duffeligheden og Gavnligheden, og, som jeg saa tør sige, om Berettigelsen for Regeringen til at søge dette Forhold ordnet. Det troer jeg var at gaae Sagen langt mere end ved at lade et saadant Forslag komme til Forhandling her og blive forkastet. Dette er min Stilling til Sagen. Forresten vil det af Betænkningen sees, at jeg paa ingen Maade er den Mand, der ikke skulde ønske Forholdet ordnet. Til disse faa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Lehmann: Jeg har ved Sagens første Behandling tilladt mig at udtale min Mening

derhen, at der er gjort baade Landstinget og Sagen en ringe Tjeneste ved det Tidspunkt og den Maade, hvorpaa man atter her er fremkommen med en Sag, som visse ligger mig ikke mindre paa Hjerte end den ærede Forslagsstiller. Det har været mig en Tilfredsstillelse at see, at Udvalget i Grunden i begge Henseender er enigt med mig. Jeg siger: Udvalget; thi det forekommer mig, at dette ikke blot er ligefrem udtalt af Ordføeren for den store Majoritet i samme, men jeg skjønner ikke rettere, end at det ogsaa maa være den Conclulsion, hvortil Minoriteten af een Stemme var kommen, om det end maatte være for meget forlangt, at det med tørre Ord skulde vedgaaes. Jeg troer, at der er steet Landstinget en daarlige Tjeneste, fordi det aabenhart derved som parlamentarisk Corporation er bragt i en høist faldt Stilling. Sagen har her været under Forhandling uden at være bragt til Ende; den er senere bleven fremført og afgjort ved en motiveret Dagsorden, der indeholdt aldeles bestemte Poster, saa fuldstændige, at de kunde betragtes som et Program for en Lov. En af dem, der havde deeltaget i denne Dagsorden, blev kaldet til at være Indenrigsminister, og Situationen var, da ogsaa den fuldstændigste Samstemning mellem begge Ting var tilstrækkelig konstateret, saaledes, at man efter regelmæssige parlamentariske Forudsætninger var berettiget til at vente et Lovudkast, og at dette vilde finde Samstemning hos Rigsdagen og altsaa blive til Lov. Dette skete nu ikke, og fra det Dieblit af forekommer det mig klart, at der var fuldkommen parlamentarisk Føle til at fremkomme med et Lovforslag, udarbejdet efter det Grundlag, der saaledes havde faaet en foreløbig Anerkendelse fra Rigsdagens Side, og at fremvinge dette ved alle de Midler, som Grundloven giver Rigsdagen i Hænde. Men naar man ikke har gjort dette, — og Grunden dertil skal jeg lade staae ved sit Værd, — saa var det, forekommer det mig, allerede forrige Gang lidet overensstemmende med ret parlamentarisk Stik at fremkomme med Sagen og lade den ende med en Dagsorden, betydeligt fattigere og betydeligt tommere end den tidligere, men efter at man havde maattet bide i dette sure Æble, var det